

мене звати
Барбара

ДЗВІНКА МАТІЯШ

мене звати
Варвара

Ілюстрації
Мар'яни Микитюк

Львів
Видавництво Старого Лева
2021

УДК 821.161.2-3

М 34

Дзвінка Матіяш

М 34 Мене звати Варвара [Текст]: повість / Дзвінка Матіяш. — Львів: Видавництво Старого Лева, 2021. — 136 с.

ISBN 978-966-679-976-3

Якщо у день святої Варвари зрізати і покласти у воду черешневу гілочку, на саме Різдво трапиться диво: *Barbarazweig* розквітне. І це справжня різдвяна магія у житті героїні повісті Дзвінки Матіяш «Мене звати Варвара». Адже з черешневою гілочкою пов'язана історія її народження, яку розповідає улюбленій доньці тато.

Перед Різдвом Варвара очікує на власну *Barbarazweig* і нотує у щоденнику все, що дізнається про історію свого народження та своє доволі рідкісне ім'я: про віденські різдвяні канікули її мами й тата, загадкову біографію святої Варвари і дивовижну долю тезки дівчинки — київської меценатки Варвари Ханенко. І разом із розквітлою гілочкою черешні в життя Варвари приходять й інші дива та несподіванки...

УДК 821.161.2-3

© Дзвінка Матіяш, текст, 2021

© Мар'яна Микитюк, ілюстрації, 2021

© Видавництво Старого Лева, 2021

ISBN 978-966-679-976-3

Усі права застережено



Бувають у житті такі події, після яких життя цілковито змінюється. Раз і назавжди. Так, ніби вас розвернули на сто вісімдесят градусів – і ввечері все вже зовсім інакше, ніж було зранку.

Ніколи й не думала, що таке може статися зі мною. Наче я героїня фільму чи книги. Але саме такі змінювальні події відбулися зі мною двадцять першого листопада 20... року. До речі, у словнику не знайшла слова «змінювальні». Але мені найбільше підходить саме воно. Якщо такого слова раніше не було, то, напевне, я вигадала нове, а такого зі мною ще не траплялося. Але, як каже мій тато, усе буває вперше.

Того листопадового вечора, точніше листопадової ночі, я почала вести щоденник: вирішила записувати нові думки, відчуття, емоції й здогади, щоб їх не забути. А ще – щоб упорядкувати і зберегти для самої себе. Можливо, я перечитаю

ці записи, коли мені буде багато років — наприклад, сорок. Який жах. Невже мені колись буде сорок? Добре, що до цього ще ціла вічність. Сподіваюся, що в сорок я не стану занудою.

Отож усі наступні дні те, що наповнювало мене й вихлюпувалося фонтаном, я записувала у щоденник.

Ніколи раніше не думала, що стану людиною, яка веде щоденник. Бо досі не відчувала такого бажання й потреби. У мене занять і так більше ніж досить: школа, басейн двічі на тиждень, спортивні танці — раз або два на тиждень, залежно від настрою.

А коли хочеться просто зайнятися нічого неробінням і розслабленням, ми з Маргаритою (це моя найліпша подруга, з першого класу сиджу з нею за однією партою) гуляємо вулицями найкращого міста у світі, їмо морозиво у теплу пору року і вафельні трубочки — у холодну. Гріємося у торговельних центрах, розглядаючи вітрини butikів. Одним словом, не до щоденника.

Найкраще місто у світі — це Київ, бо ж, напевно, ви не знаєте, про яке місто йдеться. Ми з Маргаритою живемо у Києві і дуже цим пишаємося. Нам дуже пощастило. Якщо ви також кияни чи киянки — пощастило й вам.

Вечорами мені тим паче аж ніяк не до щоденника. Я роблю уроки, а потім читаю все, що написав

сер Конан Дойл про Шерлока Голмса. І самотужки опановую дедуктивний метод. А на це потрібно, хочу вам сказати, чимало часу.



Між іншим, забула представитися. Мене звати Варвара, я живу в Києві і вчуся у школі номер... Зрештою, навіщо вам номер? Та ні, я не боюся, що ви вирішите відвідати нашу школу. І дізнаєтеся щось про мене, чого вам знати не треба. Зрештою, ви мене не впізнаєте, якщо випадково побачите у шкільному коридорі. Бо моя зовнішність середньостатистична — нещодавно я дійшла такого висновку. Це ні добре, ні погано. Просто факт.

А школа у нас непогана. Наша класна керівничка Ольга Миколаївна теж дуже навіть нічого. Вона трохи строга, але дозволяє нам те, про що в паралельних класах можуть лише мріяти. Ну, наприклад, нам можна приходити до школи у порваних джинсах і спідницях вище коліна на десять сантиметрів. Ну а в А-класі — тільки на п'ять. Їм менше пощастило.

Про В-клас я взагалі мовчу. Там спартанське виховання підлітків відбувається на всю потужність, дисципліна сувора і... Навіть не хочу думати про сувору дисципліну. Але що вдієш: якщо класний керівник — фізкультурник, треба вивчати

історію Спарти й записатися на три спортивні секції. І регулярно проходити курс із виживання в екстремальних умовах. Такий, де видають пачку сухарів, пів літра води, три сірники і залишають тебе у лісі на чотири дні. От тільки не знаю, забирать смартфон чи ні. Мабуть, залишають – щоб можна було зафіксувати останні миті свого життя на фото для батьків і друзів. І записати прощальне відео. Ні, у В-класі я би вчитись не хотіла. Нізащо.



Наша класна керівничка Ольга Миколаївна викладає українську мову і літературу. Вона фанатка диктантів (ми їх пишемо, здається, вже на кожному уроці). А ще вона любить, щоб ми розвивали творче мислення і пізнавали нове.

Тому час від часу дає нам завдання на різні творчі теми – треба підготувати виступ хвилин на десять і розповідати так, щоб аудиторії, тобто решті однокласників, було цікаво.

Такі творчі заняття у нас відбуваються раз на місяць. Тоді замість мови й літератури маємо два уроки виступів підряд. Переважно на таких уроках весело і справді можна дізнатися щось цікаве.

У вересні ми вже традиційно обговорюємо подорожі, бо після літніх канікул усім хочеться розповісти, хто де був.

До того ж Ольга Миколаївна вважає, що поїздка у метро – це також подорож, якщо до неї відповідно поставитись. Тож ті, що нікуди не їздили за межі Києва (або кажуть, що нікуди не їздили), все одно мають про що розповідати і від виступу не звільняються.

У жовтні в нас була тема «Темперамент»: ми мали довідатися, які типи темпераменту бувають, які їхні основні ознаки, а тоді визначити свій, відповідно це обґрунтувавши. Однокласники могли згоджуватися або не згоджуватися. Часом це було доволі смішно. Я сангвохолеричка – так я себе визначила і дуже цим пишаюся. Мені здається, це чудовий тип темпераменту. Я жвава, допитлива, енергійна. Якщо мене роздратувати, я стаю драконом. Але швидко заспокоююся.

А от Маргарита вважає, що у неї сангвінічний тип темпераменту. І зовсім не помічає свого флегматизму. Причому переконати її нікому не вдалося. Впертості й настирності у неї не відбереш. Але що взяти з флегматички? Флегматики – найвпертіші люди на планеті.

А в листопаді була тема імен. Треба було дізнатися значення свого імені й придумати, як цікаво про нього розповісти. Можна було розповідати про себе, а можна – про якихось видатних людей, що носили це ім'я і на яких хочеться бути трішечки схожими. Одним словом, варіантів багато.